

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Νουθεσία.
(Ἀραβικόν.)

Ἐκ τῆς παραδόσεως μανθάνομεν, ὅτι παρυσιασθή ποτέ τις πρὸ τοῦ ἱμάμη Τζεφάρ, τοῦ ἐπικαλουμένου δικαίου (εἰρήνη αὐτῶ!) καὶ τῷ εἶπε:—Δός μοι νουθεσίαν τινα. Ὁ δὲ Τζεφάρ ἀπεκρίνατο αὐτῷ:—Ἀφ' οὗ ὁ Θεός, ὃ Ὑψίστος, παρέχη πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τὴν καθημερινὴν τροφήν, ἵνα τί λυπεῖ; Ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ Θεός διανέμη ἐκάστῳ τὴν τροφήν ταύτην, ἵνα τί εἶ ἄπληστος; Ἀφ' οὗ πᾶς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ὀφείλη δοῦναι λόγον τῶν ἐκτου ἔργων, ἵνα τί συναθροίζεις πλοῦτη; Ἀφ' οὗ τὰ δῶρα, ἅτινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ διαχέεις, εὐρήσῃσι τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτῶν παρὰ τῷ Θεῷ, ἵνα τί φιλόργυρος εἶ; Ἀφ' οὗ ὁ Θεός διὰ τοῦ αἰωνίου πυρὸς κολάζῃ, ἵνα τί ἀρνεῖσαι ὑπακοὴν τῷ Θεῷ; Ἀφ' οὗ βέβαιος ὁ θάνατος, ἵνα τί ἐπιθυμεῖς; Ἀφ' οὗ τὰ πάντα τὸ τοῦ Θεοῦ ὄμμα ὄρα, ἵνα τί εἰς δόλους καὶ ἀπάτας προσφεύγεις; Ἀφ' οὗ ἐχθρὸς σοί ἐστιν ὁ Σατανᾶς, ἵνα τί οὐ φεύγεις αὐτόν; Ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι πάντες ὀφείλουσι διὰ τοῦ Σιράτ' διελθεῖν, ἵνα τί ἀλαζονεύεις καὶ κενοδοξεῖς; Ἀφ' οὗ τὰ πάντα ἄνωθεν ἐστὶ γεγραμμένα, ἵνα τί θλίψις καταλαμβάνει σε; Ἀφ' οὗ φθαρτὸς ὁ κόσμος οὗτος, ἵνα τί ἡ καρδίᾳ σου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προσκολλᾶται;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Πάντοτε παρετήρησα ὅτι αἱ γυναῖκες φύσει εἶνε φιλόδοξοι· διὸ σύζυγος, νέος μὲν καὶ ὠραῖος, ἀλλ' ἀσήμαντος, δὲν δύναται νὰ ἀρέσῃ αὐταῖς ἐπὶ πολὺ, τοῦναντίον δὲ γέρον σύζυγος θὰ λάβῃ τὸ ἡδύτατον τῶν μειδιαιμάτων αὐτῶν, ἂν ἡ τύχη ἢ ἡ δόξα στέψωσι τὰς λευκὰς αὐτοῦ τρίχας. Ὅτε δὲ ὁ ἔρωσ συνυπάρχει μετὰ τῆς ἐλλόγου ταύτης φιλοδοξίας, τότε ἡ γυνὴ εἶνε καθ' ὅλην τὴν λαμπρότητα τῆς λέξεως τὸ ἀληθὲς ἡμῶν ἤμισυ, διότι ζῆτις, σκέπτεται, ὀνειροπολεῖ ἐν πληρῇ ἀρμονίᾳ μετ' ἄλλου ὄντος, μεθ' οὗ οὕτως εἰπεῖν συνταυτίζεται καὶ ἀποτελεῖ ἐν σύνολον. (Ε. Λαβουλαί).

** Ὅστις δὲν ἐκοπίασεν ἐν τῷ βίῳ του, ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ· ἐν τῇ πάλῃ κατὰ τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου ἀναπτύσσεται ἡ θέλησις καὶ ἡ σύνεσις τῆς καρδίας.

1. Γέφυρα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἄδου, κατὰ τὰς μουσουλμανικὰς δοξασίας, λεπτοτέρα τριχὸς καὶ δευτέρα ξυροῦ, δι' ἧς πᾶσι αἱ ψυχὰ ὀφείλουσι νὰ διαβῶσι καὶ αἱ ἀν τῶν δικαίων ευχερῶς καὶ ἀπόνως διὰ ταύτης περικλιθῶσιν εἰς τὸν παράδεισον, αἱ δὲ τῶν ἀμάρτωλων ὀλισθαίνουσαι κρημνισθῶσιν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ Ἄδου. Τοιαύτην γέφυραν ἐν Ἄδου (τὸ τριχίνο ο γ ι ο φ ῶ ρ ι) ἀναφέρει καὶ αἱ ἡμέτεροι δημοτικαὶ παραδόσεις. Σ. τ. Δ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἐφῆς ὁ ἥλιος ἔδωκε ἔς τὴν ἄγια μου πατρίδα
κ' ἕνα τοῦ δῶκαν φίλημα σὲ ὀλιβερὴν ἀχιτῶδα
νὰ μοῦ τὸ φέρ' ἔμένα.
Θέλω νὰ διῶ τὴ μάνα μου, τ' ἀδέρφει μ' νὰ φιλήσω,
στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου θέλω νὰ προσκυνήσω,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Μικρὸ μικρὸ μ' ὀρφάνει ἡ ἀλύπητή μου μοῖρα,
μικρὸ μικρὸ τῆς ξενιτειᾶς τὸ μονοπάτι· πῆρα,
μὲ χεῖλη πικραμένα·
μὰ τώρα πᾶ τὰ ὕρτασα τῆς ξενιτειᾶς τὰ κάλλη,
ἂν ἦναι καὶ παράδεισος, ὅλ' τὴν ἀφήσω πάλι,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Μικρὸ χελιδωνάκι μου, γὰ μιά σταλίτσα στάσου·
γὰ μιά σταλιά λυπήσου με καὶ δός' με τὰ φτερά σου
τὰ λεπτοκαυμμένα!
Θέλω τὸ δύστυχο κ' ἐγὼ σὸ σπῆτί· μας νὰ πάγω,
θέλω στῆς μάνας τὸ πλευρὸ λίγο ψωμί νὰ φάγω,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Ἄνδρειωμένα μου βουνά, γὰ λίγο χαμηλώστε,
γὰ λίγο λίγο κλίνετε, λίγη βοήθεια δόστε
σὲ πόδια κουρασμένα!

Ἐθεύμησα νὰ στολισθῶ μὲ γιορτερὸ στολίδι·
νὰ πάγω στὴν πατρίδα μου, σὶ' ἀγαπητὸ ταξεῖδι,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Φύσα, κοσμογυρίστρια, χαριτωμένη μ' αὔρα·
κ' ἂν ὄη· μὴ μὲν αὐτοῦ ποῦ πᾶς, βαμμένη μὲς' στὰ μαυρὰ,
μὲ μάτι θαυρασμένα.
μ' ἕνα κροφὸ σου φίλημα ψιθύρισε σὶ' αὐτὴ τῆς
πηγαίνω πᾶ νὰ τὴν ἰδῶ, τ' ἀγαπητὸ παιδί τῆς,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Καὶ σεῖς ποῦ μεγαλώσατε στὸν κόρφο τῆς μητέρας,
ἐσεῖς, ποῦ δὲν σὰς ἔφαγε τῆς ξενιτειᾶς ἀγέρας,
καθὸς μὲ τρώγ' ἔμένα,
μὴ μοῦ κακοκαρδίσετε, σὰν κλαίγω τὸν καῦμό μου,
καὶ ψάλλω στὴν πατρίδα σας σὲ κάθε στεναγμό μου,
βαρέθηκα τὰ ξένα.

Γ. Μ. Βιζήλιος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἔρκος ἐφήθων Ἀθηναίων.

Οἱ ἐρκῆοι τῶν Ἀθηναίων ἐδίδον τὸν ἀκόλουθον τοῦ πολίτου ἔρκον: «Οὐ καταισχυρῶ ὄπλα τὰ ἱερὰ, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτῳ ἂν στοιχήσω. Ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν. Τὴν πατρίδα δὲ οὐκ ἐλάσσω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω ὅσῃν ἂν παραδέξωμαι. Καὶ εὐηκοήσω τῶν ἀεικρινόντων, καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυμένοις κείσομαι, καὶ οὐς τινὰς ἂν ἄλλους τὸ πλῆθος ἰδρῶσται ὁμοφρόνως. Καὶ ἂν τις ἀναίρη τοὺς θεσμοὺς, ἢ μὴ πείθηται, οὐκ ἐπιτρέψω, ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων καὶ ἱερὰ τὰ πάτρια τιμήσω. Ἱστορες θεοὶ τούτων, Ἄγλαυρος, Ἐνυάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, Θελλῶ, Αὐξῶ, Ἠγεμόνη.»

Πανεπιστήμια τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Ἰταλία ἔχει 17 πανεπιστήμια διατηρούμενα δαπάνῃ τοῦ κράτους, τέσσαρα ἐλεύθερα πανεπιστήμια διατηρούμενα ἀναλώμασι τῶν οἰκείων δῆμων καὶ ἐν ἀκαδημαϊκῶν Ἰνστιτούτων